

REISVERSLAG 2014 NR.8 DECEMBER

OP PAD

We hebben weinig tijd, grote plannen, klein budget, lange route, slechte weg, goede doelen, koffie- en theezakjes, suikerzakjes, plastic bestek, blikjes sardines en tonijn, pakken soep, jam in verschillende smaken, lucifers, schoonmaakmiddel, vochtige doekjes, macaroni en rijst. En nog van alles.

We zijn nog nooit zo goed bevoorrad op pad geweest. Al deze zaken, schriften, pennen, voetbalkleding, speelgoed en nog veel meer, komen van ruim 40 auto's die vanuit Nederland naar Gambia zijn gereden. Daar verkochten zij de auto voor een goed doel in Gambia, en ze vlogen terug naar Nederland. Wij reisden hen achterna van Mauritanië via Senegal naar Gambia om al deze dingen op te halen.

In een van die auto's zat een vriend van ons met een vriend van hem. Zij en twee andere mannen die autopech hadden hebben bij ons gelogeerd. Het waren fijne dagen, lekker Nederlands kleppen en nieuwe vriendschappen maken. Een geweldig leuke ontmoeting. Kees van Lieshout, onze vriend, zou het liefst meteen alles repareren en alle bouw- en afwerkproblemen oplossen, maar daar was geen tijd voor.

OP PAD

1600 km rijden (in 45 graden) naar ons dorp, de familie begroeten, eten, bed opmaken, klamboe ophangen, deuren en ramen open, slapen. Een stief-schoondochter klopt aan met haar jongste kindje op de arm. Ze kijkt naar haar voet, geschrokken volg ik haar blik en trek haar verder de kamer in. De grote pechlamp ligt als geroepen op mijn rolltas. De voet zit vol zweren. Haar huid is schubbig en vol opengekrabde wonden. Ik maak een desinfecterend zeepbad, smeer haar in met verzachtende en desinfecterende zalf. Met een zucht verlaat ze mijn kamer. Morgen vroeg vertrekken we en nemen we haar mee naar een dokter.

980 km, Peté: klas voor dove kinderen.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

Het ziet eruit zoals we besproken hebben, ook het programma op het bord, de dagen van de week en wat er besproken wordt vandaag.

Demba en ik worden snel in het programma getekend, als een onverwacht bezoek.

280 km, Kaedi: klas voor dove kinderen.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

De school is klaar. De schoolbanken zijn geleend van de andere school. De echte schoolmeubels moeten nog komen, maar de kinderen zijn er.

Ik vertel iets over ons werk met dove kinderen, acht kinderen steken hun vinger op, zij hebben mij gezien op de TV.

260 km, Galoya: klas voor dove kinderen.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

Hier gaan volgende maand 12 dove kinderen naar school. Het schooltje was een gezondheidspost 17 jaar geleden gebouwd door Silent Work. Nu is er een groot ziekenhuis en is de post niet meer nodig. Deze maand wordt hij ingericht als schooltje voor dove kinderen.

620 km, M'Bout: klas voor dove kinderen starten.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

Ouders, kinderen en autoriteiten zijn aanwezig om de mogelijkheden van het openen van een school/klas voor dove kinderen te bespreken.

Een jongen komt zijn geschaafde knie laten zien, ik vraag waarom hij dat niet aan de leerkracht laat zien. Hij antwoordt in gebaren: 'op TV vertelden ze dat jij ook nieuwe benen maakt voor kinderen die maar één been hebben, dan moet de wond aan mijn been toch snel te verhelpen zijn.' Een meisje van 10 komt snel met haar verhaal. Toen ze haar moeder hielp met een scheur dichtnaaien in haar wuddere (omslagrok) is de naald in haar been geschoten, een week geleden, en het doet nog pijn. Ze gaat met haar rug naar de klas staan en laat mij de rode gezwollen warme plek zien. Ik beloof haar dat de leerkracht met haar naar het ziekenhuisje zal gaan. 'Jij kan dat niet?' gebaart ze. 'Ik moet andere scholen bezoeken', ze knikt en gebaart: 'Ik wacht wel tot je terugkomt'.

We bezoeken de school om het programma en de moeilijkheden daarvan te bespreken, maar de kinderen zien een andere taak voor mij.

30 km, D'Juwel. klas voor dove kinderen.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

De volgende school is 30 km verder. Het pad loopt langs de rivier en, door de grote regenval van vorige maand, ook in de rivier. We worstelen maar komen boven. Stuifzand, water, modder, we glijden van de helling en klimmen er met andere banden weer op.

Verder door het zand, dan de stekelbosjes en een karrespoor dat nergens naartoe gaat. Is daarachter ergens wel leven? Laat staan een school? Demba knikt, zijn handen stevig

aan het stuur omdat de auto meer springt dan rijdt. Onze hierboven beschreven voorraad voedsel is hutspot geworden, deksel en emmer zijn gescheurd en de inhoud ligt verspreid tussen zand en modder, maar afwassen en het smaakt prima. Drie uur later zijn we op bezoek bij een school met enthousiaste leerkrachten, die graag een klas voor dove kinderen willen beginnen, nadat ze mij gezien en gehoord hebben op TV en radio. Vooral de zin: 'dove kinderen kunnen alles behalve horen.' We spreken over de mogelijkheden onder de boom, een leerkracht zit wat achteraf maar mist geen woord. Na een half uur kijk ik hem vragend aan. Hij aarzelt, maar dan vraagt hij: 'kunnen doofblinde kinderen ook iets leren?' Ik geef voorzichtig antwoord en vraag aan wie hij denkt. Zijn zoontje is zeven jaar. Doof en blind. Hij komt vrijdag met zijn zoontje bij ons op bezoek om verder te praten over het starten van een klas voor dove kinderen en misschien een doofblind jongetje.

480 km, Agoinitt. school voor dove kinderen.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

De volgende dag is de eerste stop (na 480 km) een schooltje aan de grens met Mali. Stof, zand, wind en hitte, maar een goede weg, voldoende gezonde biskwie, een vers broodje met sardine en hete thee. De drie-klassige school draait. Acht van de kinderen kennen mij goed, zij zaten tijdens de training in de experimentele klas. Blij elkaar te zien. En er breekt een hels kabaal in gebaren los. De leerkracht, ook afgestudeerd aan onze opleiding, kan er geen touw meer aan vastknopen, maar de kinderen en ik kletsen erop los. De sfeer is zo anders dan in het begin van de training. Toen waren het acht ongeduldige, roerige, sombere kinderen, nu willen ze alles weten wat er gebeurd is in Nouakchott in Maison des Sourds, sinds zij in november zijn vertrokken. We praten nog wat na met de leerkracht, drinken de drie kleine glaasjes traditionele thee. en gaan op weg naar het volgende adres. Na 200 km zoeken we een plekje voor de nacht. We zetten weer onze klamboe-tent op, spreiden een schoonlaken op de bodem, en gaan slapen.

520 km, Luxeba. Wil graag een klas voor dove kinderen.

Leerkracht: een afgestudeerde student van onze training in Nouakchott.

Op de mat voor de deur van een gebouw van de gemeente zitten ouders, kinderen en autoriteiten geduldig op ons te wachten. We starten direct met het gesprek. Er is geen grond, geen gebouw, geen lokaal beschikbaar. De lijst met kinderen is lang maar ik zie veel kinderen met een verstandelijke beperking. Ook is er sprake van bedlegerige gehandicapte kinderen. Het is hard, maar Demba probeert toch uit te leggen dat wij alleen deskundigheid en financiën hebben voor dove kinderen.

Wel geven we advies hoe financiering en deskundigheid aan te vragen, ook al hebben we weinig hoop op succes.

Positief is dat de hakim (administratief vertegenwoordiger van de regio) zo enthousiast is over ons verhaal, dat hij belooft te zorgen voor een lokaal, eventueel te huren.

Wel moeten wij dan voor reparatie en inrichting zorgen.

De burgemeester stuurt zijn assistente, die minder communicatief is en in aanvaring komt met de voorzitter van de oudervereniging en de voorzitter van de NGO voor gehandicapten. Het oprichten van een oudervereniging is een voorwaarde van ons. Ouders zijn de beste supporters voor hun kinderen. En elke groep dorpen heeft een dergelijke NGO.

920 km, terug naar ons dorp.

Daar wacht de vader met het doofblinde jongetje. We eten samen en praten wat. Het jochie verkent de omgeving heel voorzichtig. Hij duldt geen aanraking aan zijn gezicht en hoofd, zo vertelt de vader ons. Hij speelt niet met andere kinderen, maar wel zelf.

Ik laat hem mij eerst voelen, hij voelt en ruikt mijn anders zijn, dat zie je aan zijn reactie. Na elke beweging laat ik hem zijn vader voelen ter geruststelling.

Na anderhalf uur pak ik zijn handje en maak het gebaar van lief tegen mijn wang, en herhaal dat enkele keren, aarzelend glimlacht hij. Dan pak ik zijn handje en maak heel voorzichtig het 'lief' gebaar tegen zijn wang. Hij reageert geschrokken, maar steeds na enkele minuten (in de pauzes spelen we samen met een bal) herhaal ik het 'lief' gebaar. Na een half uur accepteert hij het. Ik ga verder met vier handgebaren wisselend op mijn en zijn borst.

Bij het weggaan probeer ik hem duidelijk te maken dat hij vertrekt door zijn schoentjes aan te trekken en dat ik blijf door mijn blote voeten te laten voelen. Hij herhaalt mijn gebaren glimlachend.

Bij het gedag zeggen gebruik ik het 'lief' gebaar op mijn wang. Tot mijn verrassing en ontroering pakt hij mijn hand en maakt het 'lief' gebaar op zijn wang, en lacht!!

Wat fijn om even in de wereld van dit jochie te zijn.

Een stille groet van Woodi Wiljo Oosterom uit Mauritanië.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org